

LA VEU DE CALONGE

SUBSCRIPCIO ANYAL	
Calonge.	2'40
Fora	3'50
Estranger	5'00
Protectors	5'00
Número solt: 20 cèntims	

P E R I Ó D I C I N D E P E N D E N T

Dels articles en són responsables llurs autors.—No es retornen els originals.

Redacció i Administració: Pl. República, 13 - Telèfon 6
Director: JOSEP MARGARIT

ANUNCIS A PREUS CONVENCIONALS

PANORAMA

Lamento fonament, el que no hagi tingut de modificar en el més mínim, el criteri que tinc format del palpitant problema de l'assumpte Escoles. Ans al contrari, tinc que aferrar-m'hi més i subratllar la gran equivocació que implica el portar la cosa fins a l'extrem en què s'ha portat.

M'estranya que estant en les mans en què està, s'obri amb tanta torpesa. Em fa pensar en si és torpesa estudiada, en qual cas la repulsa més severa seria poca o bé, si realment no s'hi veu més i aquesta curtesa de visió ja es vagi d'entrançar en entrançar.

De cap de les maneres s'havia de voler anar a la suspensió del plebiscit ja autoritzat. I no s'hi havia de voler anar, per una raó: que en lloc de constituir un triomf pels qui el demanaven, ha estat la derrota més sèria que hagin pogut tenir. Ha estat una derrota subscripta pels mateixos patrocinats. Cosa insòlita per prevista i que els ha acabat de desautoritzar davant el poble. Del poble que els segueix a ells i del poble que els hi està en contra. D'aquest per sapigut i d'aquell per tenir la ineludible obligació de pensar.

És del més elemental sentit comú que les situacions de violència no afavoreixen a ningú. S'estableixen muntanyes allà on no n'hi han i la feina és després per aplanar-les. No hauria estat més senzill seguir les petjades que ja estaven establertes? I si es creia que el camí era equivocacat, no era més fàcil discutir-lo bonament que no de la manera que s'ha fet? És un error de tàctica de lamentables conseqüències i de difícil solució, perquè ara ha de trascendir forçosament al gran públic i a plena llum i abans, sense excitació de passions, sense voler dir que es fes amagat, no hauria estat precís dir el que ara és imprescindible exposar. I és imprescindible perquè no es pot silenciar la indocumentació de bulto que s'ha fet circular.

Mentrestant s'està entretenant un assumpte que és de capital importància per a Calonge. Una vegada més, l'egoïsme dels homes s'imposa al bé comú. No importa que els infants tinguin d'assistir a uns edificis ruïnosos i per tant perillosos i sense cap mena de comoditats, per tal de que suri aquesta a altra tendència. I no importa que pugui perdre's això o allò per tal que quedi satisfeta aquesta o altra banalitat. No importa que puguem tenir els menesterosos entre nosaltres o lluny de nosaltres. No és res. No és res, que la Cultura en surti destroçada i ni és res, que la Caritat estigui atesa com clama la civilització que tant ens envaneix. Són coses minúscules davant l'esperit de casta.

No és així com creixen els pobles. Aquestes menudències ignorants els enfonsa. Calonge mancat de feina i vigilat per la misèria no pot ni deuen entretenir-se en semblants torneigs. Calonge té l'obligació de deixar de banda les rancúnies internes i prendre el camí dels pobles puixants. És sols així com es deu fer la política; una política moral i austera, no aquesta que ens rebaixa i dona petita mostra de nostra il·lustració. Els camins hi ha que saber desbrossar-los, apartar el que pot barrar el pas i amb voluntat i consciència esbrinar el que és bé i és mal.

No som els homes els que manem encara que ho sembli. És el bé comú, el de la col·lectivitat el que deu guiar-nos. Si és necessari llesionar interessos, per molt respectables que siguin, si aquests han d'ésser en benefici de tots, deuen sacrificar-se, puix del sacrifici en surt el bé comú fins per als mateixos sacrificats.

I aquest problema Escoles no és, en últim terme, més que una pugna d'interessos. Els uns per ben entesos i altres per no ésser-ho tant. Entenem que, parlant amb la «veritat del pensament» i amb el «fons de la consciència» aviat s'estaria entès. Perquè doncs, complicar les coses? Aquesta complicació està a les mans de tots desfer-la. Perquè no posar els mitjans perquè així sigui?

Les nacions corren a passes de gegant a una fonda transformació social. Els ídols d'avui seran les desferres de demà. És necessari un apostolat perquè la pendent no sigui tant brusca. Gradualment deu arribar-se a la fi. Les conductes poden fer la suavitat de la transformació; segons com s'obri aquesta pot ésser fatal com tants exemples ens ofereix la Història...

FERRAN VIGIA